

JØRN LIER
HORST

„Srovnání s Joem Nesbøem je zcela na místě!“ Dagbladet

NA DNĚ

≡ KNIHA ZLIN

Věnováno památce Oddvara Liera Olsena

1

Policejní operační středisko v Tønsbergu přijalo oznámení v úterý 22. června v 9 hodin 32 minut.

William Wisting dorazil na místo nálezu jako třetí.

Výzvu uslyšel ve vysílačce ve chvíli, kdy odjížděl od lékaře. Nyní stál na pláži, v botách měl jemný písek a rukou si stínil oči před sluncem.

Před ním se ke břehu valily vlny a vracely se zpátky do moře. Po obou stranách pozvolně se svažující zátoky se táhla ohlazená pobřežní skaliska.

Západní část pláže už stihli dva uniformovaní kolegové obehnat policejními páskami. Tak brzy dopoledne se tu pohybovalo jen několik málo lidí. Skupina zvědavců nečítala víc než dvanáct třináct osob, většinou se jednalo o děti. Jeden policista stál stranou spolu s podsaditým chlapcem s rozčepýřenými zrzavými vlasy a pihovatým obličejem. Chlapec se jednou rukou snažil udržet na vodítku malého černého teriéra a druhou ukazoval a přitom cosi vysvětloval.

Nad zátokou ve velkých kruzích netečně plachtilo několik racků. Wisting na jednom spočinul pohledem, jako by si chtěl dát krátkou přestávku, než do plic nasaje slaný mořský vzduch a začne se soustředit na nadcházející náročný úkol.

Na krajíčku moře se pohupovala teniska. Kdykoli pod ní voda spláchnula písek, vypadalo to, že se sveze s ním, ale každá nová vlna ji opět vyvrhla. Tkanička zůstala zavázaná a byly do ní zapletené chaluhy a mořská tráva. Podrážku pokrývala vrstva hnědých řas. Z boty vyčuhoval pozůstatek lidské nohy. Kolem se hemžili garnáti a jiní drobní mořští živočichové a zakusovali se, kam jen šlo.

Wisting se znovu zatoulal pohledem do dále a zamžoural k tenké šedé linii oddělující moře od oblohy. Na mlžném horizontu tušil obrysy nákladní lodi.

Na travnatou planinu, která pláž lemovala, vjela dodávka a zastavila vedle hlídkového vozu. Vystoupil z ní Espen Mortensen, ale vzápětí se ještě sehnul k místu řidiče a vytáhl brašnu s fotoaparátem. Wisting mladému kriminalistickému technikovi pokývl na pozdrav. Mortensen kývnutí opětoval a otevřel posuvné boční dveře auta. Vzal lopatu a bílý plastový lavor a teprve poté se vydal ke kolegovi.

„Další?“ zeptal se a zapíchl lopatu do písku.

„Další,“ potvrdil Wisting a přidřepl si vedle hrůzného nálezu. Mortensen si začal připravovat fotografické vybavení.

Noha byla od těla odtržená nebo oddělená v kotníku, v tenisce však vězela pevně. Do všech stran visely široké cáry tlusté voskovité kůže. Mezi zbytky šedobílých tkání uvnitř boty prosvítaly bledé kosti. Přes opatek visela část čehosi, snad vaziva.

Pro Wistinga ten pohled nebyl nový. V krátké době v jeho policejním obvodu vyplavilo moře na břeh už druhou odřiznutou nohu. Napřímil se a zadíval se na kriminalistického technika.

„Nepatří k sobě,“ prohlásil rozhodně.

Mortensen se s objektivem v ruce zarazil a vyslal k botě na kraji vody skeptický pohled.

„Co tím myslíš? Mně připadá úplně stejná jako ta minulá.“

„No právě,“ přikývl Wisting. „Je to levá bota. Ta předchozí byla taky levá.“ Sklonil se a znovu se jal zkoumat obsah tenisky. „V téhle je navíc bílá froté ponožka. V té předchozí byla černá ponožka z hladké bavlny.“

Espen Mortensen zaklel a nad botu, která se stále pohupovala na vlnách, se také nahnul.

„Máš pravdu,“ přitakal. „Navíc bych řekl, že tahle je o pár čísel větší. Což ovšem znamená...“

Chystal se vyslovit závěr, ale potom se odmlčel. Co nález znamená, věděli oba moc dobře. Našli části dvou neznámých mrtvých těl, která patrně stále plavou kdesi v moři.

Mortensen tenisku z různých úhlů vyfotografoval. Pak vrátil přístroj do brašny, vzal lopatu a botu zespona nabral. Do bílého plastového lavoru se s ní dostala i trocha písku a mušlí a něco mořské vody.

Přistoupil k nim policista, který předtím zpovídal zrza-
vého chlapce. Stručně jim přetlumočil, co mu chlapec, který
botu našel asi tak před hodinou při procházce se psem, o ná-
lezu pověděl.

„Prohledáme pláž, zbytek těla může voda vyplavit na břeh
kdykoli. Dneska se to tu bude hemžit dětmi. Červený kříž slí-
bil, že se do hodiny dostaví jeho pátrací tým,“ uzavřel potom.

Wisting uznale pokývl. Několik dní po nálezu první boty
také prohledávali pobřeží, avšak bezvýsledně. Možná budou
tentokrát mít víc štěstí.

Na pláž se vyvalila velká vlna a Wisting musel o pár kroků
ustoupit, aby ho nezmáčela. Na ústupu smyla z vlhkého pís-
ku otisky jeho bot.

Rukou si prohrábl husté tmavé vlasy a znovu se zahleděl
na moře. Už zažil leccos, ale tahle událost mu zrychlila tep.

2

Na mapě rozložené na stole v zasedací místnosti byl na nejjižnějším výběžku Stavernského ostrova vyznačený červený křížek. Wisting zvedl fix a nakreslil další křížek do zátoky u historické části Stavern, poblíž jižního valu bývalého opevnění a někdejších loděnic. Nils Hammer mu přitom nahlížel přes rameno.

„Další levá noha?“ zeptal se pochybovačně.

Wisting přikývl. Z obálky vytáhl svazeček fotografií a rozložil je před sebe. Na všech byl jeden a tentýž motiv. Modrá teniska se syntetickým svrškem, polstrovaným lemem a se značkou výrobce Scarpa Marco našitou na jazyku. Původně měla bota po obou stranách červené kontrastní pruhy, které však byly po dlouhém pobytu ve vodě vybledlé.

Poslední zbytky pochybností se rozplynuly. Bota nalezená na Stavernském ostrově před šesti dny byla tentýž model jako teniska, která nyní ležela na nerezovém stole v kriminalistické laboratoři Espena Mortensena. Místa nálezu od sebe byla vzdušnou čarou vzdálená necelý kilometr.

Po nálezu první tenisky se Wisting ve vyšetřování neangažoval, přenechal práci ostatním. Kolegové založili hlavní teorii na tom, že noha je pozůstatkem lidského těla po nehodě nějaké lodi ve Skagerraku. Soudní patologové se domnívali, že ve vodě mohla plavat asi tak šest až deset měsíců. Vyšetřovatelé tedy prozatím mapovali veškeré osoby pohřešované v příbřežní oblasti za poslední rok.

Wistinga po druhém nálezu okamžitě napadlo, že spolu boty půjdou do páru. Jenže pak se ukázalo, že obě nohy i boty jsou levé.

Nils Hammer došel ke kávovaru, vytáhl z něj konvici a naplnil si papírový kelímek. Přístroj ještě stále pracoval, a kdy-

koli kapky čerstvě překapané kávy dopadly na varnou desku, ozvalo se zasyčení.

„Už asi nemluvíme o nehodě, že?“ prohodil Hammer a vrátil konvici na místo.

Wisting neodpověděl, musel však dát kolegovi za pravdu, že při další práci budou muset vyjít ze zcela jiných premis.

Hammer usrkával horký nápoj.

„Válka drogových gangů,“ navrhl.

Wistingův mohutný kolega pracoval jako vedoucí protidrogového oddělení a v jeho očích většina trestných činů nějak souvisela s drogovou kriminalitou. Bylo mu asi pětadvacet a měl široká ramena, sudovitý hrudník a tmavě plavé vlasy. Temné oči mu dodávaly skeptický výraz. Podezřelí se často raději přiznali, jen aby unikli jeho intenzivnímu pohledu.

„Nemusí jít nutně o trestný čin,“ připomněl mu Wisting.

Hammer si přitáhl židli, posadil se a hodil si nohy na stůl.

„Odříznout někomu končetiny je trestné, ať už byl dotyčný živý, nebo mrtvý.“

Kávovar tiše zachrchlal a vypustil obláček horké páry. Wisting si ve skřínce našel hrneček a také si nalil.

„Nemusejí být odříznuté,“ pronesl a opřel se o kuchyňskou desku. „Není nepřirozené, že se od těla, které dlouho leží ve vodě, oddělí paže a nohy.“

„A náhodou se jedná o dvě levé nohy obuté do téhož typu tenisek?“

Wisting pokrčil rameny, dobře však věděl, že zamlouváním faktů nikoho nepřesvědčí. Ani sám sebe. Vzdychl. Rozhodně je čekalo rozsáhlé vyšetřování.

Ve dveřích zasedací místnosti se zjevila Torunn Borgová se svazečkem papírů v ruce.

„Další bota?“ zeptala se.

„Další levá bota,“ upřesnil Hammer.

„O pár čísel větší než ta předchozí,“ doplnil Wisting. „Ale stejné značky.“

„Scarpa Marco,“ přikývla Torunn a posadila se. „Sportovní obuv se šněrováním,“ dodala a zalistovala papíry.

Wisting se posadil vedle ní. Torunn Borgová patřila k nejzdatnějším vyšetřovatelům na oddělení. Vynikala odborností, efektivitou a zaujetím, a proto právě jí dali za úkol, aby daný typ boty vypátrala.

„Zjistila jsi něco?“ zeptal se.

„Vyrábějí se v Číně,“ předložila Torunn kopie objednávkových a výrobních listů. „Firma Europris dováží přibližně patnáct tisíc párů ročně. Od roku 2005 jich po celém Norsku prodala něco přes padesát tisíc.“

Wistingovi zazvonil telefon. Podíval se na displej a zjistil, že volá Suzanne. Přepnul přístroj na tichý režim a hovor odmítl. Věděl, že s ním Suzanne chce mluvit o jeho návštěvě u lékaře.

„První bota měla velikost čtyřicet tři. Těch se prodalo sedm tisíc čtyři sta párů.“

„Tak to máme hned snazší,“ okomentoval Hammer přednesený údaj suše a skouzl okraj papírového kelímku. „Kdo si vlastně kupuje tenisky v Europrisu?“

„Správný název zní sportovní obuv,“ opravila ho Torunn a zvedla brožuru, kde se vysvětlovalo, že boty jsou vyrobené z umělé kůže a mají litou podrážku z etylenvinylacetátu s dobrým tlumením dopadu.

„Důchodci,“ odpověděl Hammerovi Wisting. „V Europrisu nakupuje třeba můj otec. Mají tam nízké ceny a s kvalitou je spokojený. Musí to být nohy některého z těch našich starců.“

Kolegové mlčeli, věděli však, že Wisting má pravdu. Seznam pohřešovaných osob za loňský rok nebyl dlouhý. Ležel před nimi a obsahoval pouhá čtyři jména.

Torkel Lauritzen

Otto Sagen

Sverre Lund

Hanne Richterová

Všichni čtyři zmizeli v několikadenních odstupech loni v září.

Policie si s touto záležitostí dlouho lámala hlavu. Každý rok bylo v místním policejním obvodu nahlášeno kolem padesáti pohřešovaných, ale většina se brzy našla. Jednalo se o mládež, která utekla z domova, o děti, jež ztratily pojem o čase, o osoby trpící demencí, které zabloudily, o psychicky nemocné, sběrače lesních plodů a myslivce. Většinou se s nimi jejich blízcí šťastně shledali. V několika málo případech byl pohřešovaný nalezen mrtev – buď se stal obětí nehody, nebo u něj objevili dopis na rozloučenou. Jen ve zcela výjimečných případech někdo zmizel úplně. Beze stopy.

O mužích uvedených na prvních třech místech seznamu hovořili na oddělení jen jako o starcích. Dva z nich žili ve stavernském domě s pečovatelskou službou, jenž se nacházel v ulici Brunlaveien. Třetí byl stejně starý jako ostatní dva, ale těšil se v té době tak dobrému zdraví, že stále bydlel doma v ulici Johana Ohlsena v centru Stavern. Navíc měl manželku.

Média se nenechala zlákat ke spekulacím o možné souvislosti, ačkoli si novináři jistě museli myslet totéž co policie.

Ze statistického hlediska byla taková zmizení takřka nemožná. Městečko Stavern čítalo asi šest tisíc stálých obyvatel. Přibližně čtyři procenta byla ve věku nad sedmdesát pět let. A z oněch čtyř procent zmizeli během jediného týdne hned tři lidé.

Muže spojovalo bydliště a věk, ale když se policie snažila najít další možnou souvislost, zjistila pouze to, že děti dvou z nich jsou manželé.

Torkel Lauritzen byl vdovec a dřív pracoval jako šéf personálního oddělení koncernu Treschow-Fritzøe. Před dvěma roky prodělal těžkou mozkovou příhodou. Na snímku, který byl uložený v jeho policejní složce, měl svěšený jeden koutek úst. Po mrtvici mluvil zastřeně a jednoslabičně, ale díky rehabilitaci absolvované v domě s pečovatelskou službou se

dokázal dorozumět. Do ochrnuté pravé nohy se mu částečně vrátila hybnost a rád chodíval na krátké vycházky podél pobřeží. Vždycky býval spolehlivý a dochvilný. Když se v pondělí prvního září z takové procházky nevrátil k večěři, začal si personál dělat starosti. Navzdory onemocnění nepřestal Torkel Lauritzen kouřit a měl vysoký krevní tlak i cholesterol. Zdravotnický personál se obával, že mohl dostat mrtvici znovu, a proto bylo spuštěno pátrání na okolních turistických cestách. Torkel Lauritzen však nebyl nalezen ani živý, ani mrtvý.

Otto Sagen zmizel ze stavernského domu s pečovatelskou službou o tři dny později. Byl to penzionovaný velitel perute a bývalý šéf vojenské letecké akademie ve Stavern. Po manželčině smrti se pustil do psaní básní a v místním nakladatelství publikoval několik sbírek. Před třemi roky u něj rodina začala pozorovat první děsivé příznaky demence. Opakované drobné infarkty a krvácení do mozku mu způsobily poškození nervových buněk a postupně oslabovaly jeho mentální schopnosti. Otto Sagen neustále něco opakoval a zapomínal. Rodina zažádala o jeho umístění do domova a posléze zjistila, že personál s ním dokáže snáze navázat kontakt a umí s ním komunikovat lépe než oni sami.

Někdy po snídani ve čtvrtek 4. září se Otto Sagen ztratil. Zaměstnanci ho hledali nejprve v areálu, ale postupně bylo pátrání rozšířeno na bývalé loděnice se zrušeným vojenským objektem, kde dřív pracoval, a na jeho bývalé bydliště ve čtvrti Agnes. Stávalo se, že se občas zatoulal a nedokázal najít cestu zpátky. Po nástupu odpolední směny upozornil personál policii. Pátrání probíhalo celou noc. Hledalo se v parcích i v soukromých zahradách, v nezamčených boudách a kůlnách, v ulicích v centru města i v jachetním přístavu, ale po čtyřiaadvaceti hodinách už prakticky nebylo kam se podívat. Pátrání bylo ukončeno. Devětasedmdesátiletý Otto Sagen jako by se do země propadl.